EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING (EU) 2022/295

af 19. oktober 2021

med bemærkningerne, der er en integrerende del af afgørelsen om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2019, Sektion II — Det Europæiske Råd og Rådet

Europa-Parlamentet,

— der henviser til sin afgørelse om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions budget for regnskabsåret 2019, Sektion II — Det Europæiske Råd og Rådet,

— der henviser til forretningsordenens artikel 100 og bilag V,

— der henviser til anden betænkning fra Budgetkontroludvalget (A9-0276/2021),

A. der henviser til, at hver institution i henhold til artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Union handler inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt den ved traktaterne, og i overensstemmelse med de procedurer, betingelser og mål, der er fastsat heri, og til, at institutionerne samarbejder loyalt;

B. der henviser til, at alle Unionens institutioner bør udvise gennemsigtighed og fuldt ud stå til regnskab over for EU-borgerne for så vidt angår de midler, de som EU-institutioner er blevet betroet;

C. der henviser til, at gennemsigtighed og ansvarlighed er centrale elementer i forbindelse med dechargeproceduren for at garantere EU-institutionernes demokratiske legitimitet over for EU-borgerne;

D. der henviser til, at en gennemsigtig dechargeprocedure kræver en gennemsigtig EU-forvaltning, og til, at behovet for at beskytte Unionens finansielle interesser kræver, at hver enkelt EU-institution er ansvarlig for det budget, den gennemfører;

E. der henviser til, at dechargemyndigheden mener, at Det Europæiske Råd og Rådet som EU-institutioner på demokratisk vis bør stå til regnskab over for EU-borgerne, eftersom de finansieres over Unionens almindelige budget;

1. minder om Parlamentets rolle i forbindelse med decharge som fastsat i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) og i finansforordningen;

2. påpeger, at Unionen i henhold til artikel 335 i TEUF »repræsenteres af hver af institutionerne inden for rammerne af deres administrative autonomi for så vidt angår de spørgsmål, der vedrører deres respektive funktioner«, og at institutionerne følgelig også under hensyntagen til artikel 59 i finansforordningen er udstyret med de nødvendige beføjelser og er individuelt ansvarlige for gennemførelsen af de dele af budgettet, som vedrører dem;

3. gør opmærksom på den rolle, som Parlamentet og andre institutioner spiller i forbindelse med dechargeproceduren, som fastsat i TEUF, særlig artikel 319, og i finansforordningen, særlig artikel 260-263; understreger, at Parlamentets rolle er befæstet af en veletableret og anerkendt praksis;

4. bemærker, at det af forretningsordenens artikel 100 fremgår, at »bestemmelserne om proceduren for meddelelse af decharge til Kommissionen for budgettets gennemførelse [...] også finder anvendelse på proceduren for meddelelse af decharge til [...] de personer, der er ansvarlige for gennemførelsen af andre af Den Europæiske Unions institutioners og organers budgetter, såsom Rådet«;

5. beklager, at Rådet i mere end ti år har nægtet at samarbejde med Parlamentet inden for rammerne af dechargeproceduren, hvilket har tvunget Parlamentet til at nægte decharge;

6. beklager, at Rådet fortsat forholder sig tavst for så vidt angår de bemærkninger, som Parlamentet fremsatte i sin dechargeafgørelse af 29. april 2021 ([1]), og dermed viderefører tendensen siden 2009;

([1]) Vedtagne tekster, P9_TA(2021)0166.

7. beklager, at Det Europæiske Råds og Rådets budget ikke er blevet opdelt i to separate budgetter, som Parlamentet har anbefalet i de seneste dechargebeslutninger af hensyn til gennemsigtigheden og for at forbedre både udgiftseffektiviteten og ansvarligheden i begge de to institutioner;

8. beklager, at Rådet — trods sit oprindelige tilsagn — indtil videre ikke har foretaget en passende konsekvensvurdering af sine væsentlige ændringer af Kommissionens forslag; gentager, at gennemførelsen af sådanne vurderinger er en af de vigtigste faktorer for at forbedre kvaliteten af EU-lovgivningen som fastsat i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ([2]);

9. bemærker Rådets forbedrede økonomiforvaltnings- og resultatsystem; beklager imidlertid, at der i øjeblikket ikke foreligger nogen rapport, som giver et omfattende sammendrag af de vigtigste centrale resultatindikatorer og resultater, hvilket forhindrer enhver måling af de opnåede resultater i forhold til de fastsatte mål;

10. beklager manglen på oplysninger om gennemførelsen af Rådets kønshandlingsplan og om de foranstaltninger, der er truffet for at sikre lige muligheder for personer med handicap i Rådet (som arbejdsplads); opfordrer Rådet til at give Parlamentet detaljerede oplysninger om andelen af ansatte personer med handicap og om geografisk og kønsmæssig fordeling, navnlig på øverste ledelsesniveau; opfordrer Rådet til at rapportere om de foranstaltninger, der er truffet for at sikre lige muligheder, geografisk balance og ligestilling mellem kønnene i Rådet;

11. beklager manglen på oplysninger fra Rådet om effektive foranstaltninger, der er truffet for at tackle kønsmæssige og geografiske ubalancer, herunder på ledelsesniveau; minder om behovet for harmonisering af beskyttelsen af kvinders rettigheder og en stærkere integration og koordinering af ligestilling mellem kønnene på tværs af Unionens politikker gennem en tværsektoriel tilgang; minder i denne forbindelse om Parlamentets beslutning af 17. december 2020 om behovet for en særlig rådssammensætning om ligestilling mellem kønnene ([3]);

12. beklager manglen på oplysninger om Rådets foranstaltninger med sigte på at styrke den etiske kultur, og påpeger, at der ikke er blevet rapporteret om noget initiativ i denne retning til Parlamentet; understreger vigtigheden af, at der tages konkrete skridt for at implementere god praksis, som f.eks. specifik uddannelse, bestemmelser om adfærdskodekser eller intern vejledning om integritet og etiske værdier, et særligt websted eller en liste over ofte stillede spørgsmål (FAQ) om etiske spørgsmål eller procedurer til beskyttelse af whistleblowere; minder om Revisionsrettens udsagn i dennes særberetning nr. 13/2019 af 19. juli 2019 med titlen »EU-institutionernes etiske rammer: mulighed for forbedring« om, at etisk adfærd »bidrager til en mere forsvarlig økonomisk forvaltning og øget offentlig tillid, hvilket er en absolut forudsætning for, at de offentlige politikker lykkes«, og navnlig, at »uetisk adfærd blandt ansatte i og medlemmer af Den Europæiske Unions institutioner og organer tiltrækker stor offentlig interesse og svækker tilliden til EU«;

13. beklager den manglende opmærksomhed på behovet for en etisk ramme, på gennemsigtighed og på forebyggelse, identifikation og undgåelse af interessekonflikter; gentager sin dybe bekymring over interessekonflikterne hos en række af medlemsstaternes repræsentanter, der er involveret i politiske og budgetmæssige beslutningsprocesser; fremhæver i denne forbindelse konklusionerne fra Kommissionens revision af den tjekkiske premierminister Andrej Babiš og Agrofert, som bekræfter eksistensen af en interessekonflikt; gentager, at enhver reel eller opfattet interessekonflikt bringer Rådets og hele Unionens omdømme i fare; gentager Parlamentets kraftige opfordring til Rådet om at sikre, at repræsentanter for medlemsstaterne, som drager direkte fordel af EU-støtte gennem de virksomheder, de ejer (direkte eller indirekte), ikke deltager i dertil knyttede politiske eller budgetmæssige drøftelser og afstemninger; anmoder Rådet om at give Parlamentet oplysninger om de nødvendige foranstaltninger, der er truffet for at undgå eventuelle interessekonflikter; beklager, at Rådet kategorisk afviser Parlamentets forslag om at øge digitaliseringen inden for revision og kontrol og nægter at samarbejde om at øge interoperabiliteten mellem eksisterende EU-databaser og nationale databaser og rapporterings- og overvågningssystemer; er stærkt bekymret over de officielle og uofficielle konklusioner fra Det Europæiske Råd, som på trods af eksisterende interessekonflikter har indflydelse på den fælles landbrugspolitik og på samhørighedsforhandlingerne om et loft over finansieringen pr. fysisk og juridisk person;

([2]) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
([3]) Vedtagne tekster, P9_TA(2020)0379.

14. beklager, at nogle medlemsstater anvender virksomhedssponsorering til at finansiere en del af de aktiviteter under deres rådsformandskaber, som ikke er dækket af Rådets budget; gentager sin dybe bekymring over den mulige omdømmemæssige skade, som denne praksis kan forårsage for Rådet og Unionen; noterer sig den endelige tekst af 30. juni 2021, der skal indsættes i håndbogen for Rådets formandskab, som vejledning til rådsformandskaber om brugen af sponsorering; glæder sig over dette positive skridt, men beklager manglen på et fælles sæt klare, gennemsigtige og konkrete regler; opfordrer Rådet til at videreudvikle denne vejledning og gøre den obligatorisk for medlemsstaterne;

15. beklager, at Rådets rapportering om de foranstaltninger, der er truffet for at forbedre gennemsigtigheden i lovgivningen, stadig ikke er fuldt tilfredsstillende, og gentager sin opfordring til Rådet om at optrappe sin gennemsigtighedsindsats ved bl.a. at offentliggøre Rådets arbejdsdokumenter, registrere og offentliggøre medlemsstaternes holdninger og gøre flere trilogdokumenter tilgængelige; glæder sig over, at Det Europæiske Råd har undertegnet den interinstitutionelle aftale om et obligatorisk åbenhedsregister ([4]); insisterer på, at dets anvendelse udvides til at omfatte aktiviteter, der udføres af faste repræsentationer og embedsmænd, som ikke er omfattet på grund af de nuværende begrænsninger;

16. beklager, at der ikke fremlægges fuldstændige oplysninger om referaterne af de møder, der er afholdt mellem lobbyister og formanden for Det Europæiske Råd eller medlemmer af hans kabinet, som foreslået af Den Europæiske Ombudsmand i hendes afgørelse dateret den 18. juni 2019 i sag 1946/2018/KR om, hvordan Rådets generalsekretariat informerer offentligheden om møder, som formanden for Det Europæiske Råd og medlemmer af hans private kabinet har med interesserepræsentanter;

17. beklager manglen på handling og initiativer fra Rådets side for at sikre en forsvarlig, gennemsigtig og effektiv proces for udnævnelse af de europæiske anklagere og i forbindelse med medlemsstaternes forslag om europæiske delegerede anklagere;

18. beklager de vanskeligheder, som Parlamentet til dato er stødt på gentagne gange i forbindelse med dechargeprocedurerne for Rådet, og som har skyldtes manglende samarbejde fra Rådets side; påpeger, at Parlamentet nægtede at meddele decharge til Rådets generalsekretær for regnskabsårene 2009-2018 og udsatte sin afgørelse om decharge til Rådets generalsekretær for regnskabsåret 2019 af de årsager, der er anført i dechargebeslutningen af 29. april 2021;

19. beklager, at Parlamentet ikke er i stand til at træffe en informeret afgørelse om meddelelse af decharge til Rådets generalsekretær, fordi en effektiv budgetkontrol kræver samarbejde mellem Parlamentet og Rådet, hvilket ikke er tilfældet på nuværende tidspunkt; fastholder, at Rådets udgifter skal kontrolleres på samme måde som de øvrige institutioners udgifter, og påpeger, at de grundlæggende elementer i denne kontrol er blevet fastlagt i Parlamentets dechargebeslutninger i de senere år;

20. minder om, at Rådet som en institution, der fremsætter henstillinger om dechargeproceduren, bør gøre dette hurtigere og med respekt for de øvrige EU-institutioner;

21. beklager, at Rådet stadig ikke giver svar på Parlamentets spørgsmål og ikke deltager i høringerne af institutionernes generalsekretærer;

22. påpeger, at Parlamentet er den eneste EU-institution, der er valgt direkte af EU-borgerne, og at dets rolle i dechargeproceduren hænger direkte sammen med borgernes ret til at blive informeret om, hvordan offentlige midler anvendes;

23. fremhæver, at det er Parlamentets særret at meddele decharge i medfør af artikel 316, 317 og 319 i TEUF i overensstemmelse med den nuværende fortolkning og praksis, nemlig at meddele decharge for hver enkelt budgetpost med henblik på at sikre gennemsigtighed og demokratisk ansvarlighed over for Unionens skatteydere; minder om, at Parlamentet udøver sine beføjelser i dechargeprocedurerne for så vidt angår alle Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, og beklager, at Rådet er den eneste af dem, der nægter at indgå i et loyalt samarbejde med respekt for de respektive prærogativer og roller;

([4]) Interinstitutionel aftale af 20. maj 2021 mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen om et obligatorisk åbenhedsregister (EUT L 207 af 11.6.2021, s. 1).

24. mener, at Det Europæiske Råds og Rådets manglende samarbejde med dechargemyndigheden ikke blot er i strid med princippet om loyalt samarbejde mellem institutionerne og sender et negativt signal til Unionens borgere, men også er udtryk for manglende respekt for Parlamentets rolle som garant for gennemsigtighed og demokratisk ansvarlighed i Unionens budget;

25. gentager, at det er nødvendigt at forbedre samarbejdet mellem institutionerne inden for rammerne af dechargeproceduren gennem et aftalememorandum mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen om samarbejdet mellem Parlamentet og Rådet under den årlige dechargeprocedure; minder om, at Parlamentet underrettede Rådet om sammensætningen af sit forhandlingsteam for mere end et år siden, og at det er parat til at genoptage dialogen når som helst og kun afventer Rådets svar; opfordrer Rådet til med henblik herpå at indlede interinstitutionelle forhandlinger uden yderligere forsinkelse.